

[Birte Weiss]

dem, som man i de fleste lidt større provinsbyer er i stand til at honorere.

Blandt problemerne skal måske også nævnes abonnements- og billetsalgsordningers indflydelse på den frie adgang til teatret. Man kan nævne kravene om flere transmissioner i TV og radio – eller sagt helt generelt: bestræbelserne på i højere grad at gøre nationalscenen til folkets teater.

Det er alle disse ting, som her er nævnt i et skønsomt udvalg, som vi har bedt målsætningsudvalget om at overveje.

Alle vi, som beskæftiger os lidt mere indgående med teatrets forhold til daglig, har følt, at der var behov for en præcisering af Det kgl. Teaters mål – lad os bare kalde det målsætning i nutidssamfundet. Og vi glæder os da til, at resultatet kommer her allerede om en god måneds tid. Jeg håber, ministeren i øvrigt kan bekræfte, at det er så tæt på, sådan at vi kan få køreplanerne til at passe sammen.

Vi undrer os såre over, at fru Grethe Fenger Møller i alt kissejaget for at få stillet sin forespørgsel har overset, at netop her, netop i disse papirer, ligger der et oplæg til det, som hun efterlyser, nemlig et bredere beslutningsgrundlag, inden folketinget bevilger pengene til en ombygning af teatret.

Jeg går ud fra, at vi i dag ikke skal spille tiden på at diskutere, om en sådan ombygning overhovedet er nødvendig. Mon ikke enhver, der har oplevet den næsten kafkaske stemning i mylderet af gange og mellemgange og trapper og halvtrapper og magasiner og depoter og værksteder, og hvad det hedder alt sammen, er klar over, at teatrets lokale forhold i dag er helt fortvivlende.

For at det ikke skal udlægges som et manglende engagement, vil jeg også godt gøre opmærksom på, at lejligheden efter min opfattelse heller ikke i dag er til gensidige forsikringer om, at teaterkunsten har en stigende betydning for det moderne menneskes erkendelses- og oplevelsesmulighed, og hvad det ellers er, vi siger, når vi tager de mere principielle debatter om teater i samfundet. Denne holdning er nemlig for længst konstateret som udgangspunkt for de målsætnings-, rationaliserings- og placeringsovervejelser, som vi har bedt kyndige folk om at skaffe os et materiale til.

Derfor vil jeg opfordre folketinget til at takke for ministerens, synes jeg, udmærkede

rapportering, opfordre til at afstå fra en substansdiskussion, så længe vi mangler grundmaterialet, for det er jo det, vi gør, og dermed også afvise fru Grethe Fenger Møllers forsøg på at forplumre et ellers lovende arbejde.

I socialdemokratiet løber vi ikke fra det kommissorium, vi gav ved arkitektkonkurrencen. Den endelig stillingtagen til bevarelsen af de tre kunstarter under samme tag på Kgs. Nytorv venter vi med, til vi gennem konkurrencens resultat har set, om det overhovedet er muligt, til vi har set, om det overhovedet er hensigtsmæssigt, og til vi har set, om det overhovedet er byplanmæssigt forsvareligt.

Så enkelt stiller denne sag sig faktisk, så forespørgslen var egentlig ikke nødvendig.

Poulsgaard (FP):

Jeg må skuffe fru Birte Weiss. Jeg synes, de konservative skal have tak for denne forespørgsel, og jeg synes, det er lidt mærkværdigt, at fru Birte Weiss står heroppe og ligesom revser dem, der stiller forespørgslen og stiller nogle spørgsmål. Hvorfor gør vi det? Fordi vi har en elendig regering, der ikke foretager sig noget som helst. Så er vi andre jo nødt til at være lidt aktive.

Men ellers ville jeg da gerne starte denne debat med at sige tak til Det kgl. Teaters ledelse for den venlige modtagelse, vi fik i går, da en del af fremskridtspartiets folketingsgruppe besøgte teatret, og for de fyldestgørende oplysninger, vi fik. Jeg vil heller ikke undlade at sige tak til ministeren – det er noget, jeg så sjældent gør – for den skriftlige redegørelse, vi har fået, og vel også for den mundtlige. Dog kan det undre – eller kan det? Jeg tror såmænd ikke, det kan undre så meget – at ministeren i sin redegørelse ikke med ét eneste ord nævner, hvad projektet vil koste. For det er jo i realiteten projektet, vi her diskuterer. Men her er vi igen i den situation, at Det kgl. Teater og kulturen i det hele taget er højt hævet over sådan noget banalt noget som økonomi. De skal bare have det, de vil have.

Men det kan da glæde, når kulturministeren – ja, det er to gange nu, jeg er glad for ministeren, det bliver farligt, dette her – i sin skriftlige redegørelse nævner, at Ingmar Bergman skal med i den bedømmelseskom-